

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004320167328/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

»Nei, det er umuligt,« svarede jeg. »De To ere for store til, at noget Tilnavn kan passe paa dem.«

Denne Vending behagede Christian, saa at han opgav Forsøget paa at skaffe de to Keisere Tilnavn. »Men,« tilføiede han, »de skal dog ikke ligne hinanden altfor meget jeg vil dog nok have, at Valdemar skal være den største og noget mere rask Soldat, end Napoleon var.«

»Ja, han skal ligne Ney noget mere,« svarede jeg.

Denne tappe Marschal var vor fælles Yndling, og især blev Christian veltalende ved at høre hans Navn og havde da almindelig en eller anden Begivenhed paa rede Haand om ham. Ogsaa nu svarede han strax:

»Ja, det er meget rigtigt: det er just det, han skal; thi Marschal Ney var dog den gevaldigste blandt dem allesammen. – Jeg læste just forleden Dag,« vedblev han, idet han hævede sig noget op paa Cothurnen, hvortil Christian ikke var ganske uden Tilboielighed, »hvorledes de franske Tropper paa Tilbagetoget fra Moskov bleve fordrevne fra en Bro, de skulde forsvare, saa at Fjenden allerede næsten var ovre, og hvorledes Ney, der førte Arrieregarden og var den Første i Armeen efter Keiseren, da selv kastede sig ned paa Broen, sloges som simpel Soldat med Kaarden i Haanden og i flere Minuter standsede Russernes hele Hær, indtil de franske Soldater endelig igjen vendte om og styrtede ham tilhjælp og forjog Fjenden. – See, det kunde jeg nok have Lyst til selv at udføre, blot med den Forandring, at jeg ikke vilde være simpel Marschal, men derimod Keiser Valdemar selv. – – Iøvrigt,« fortsatte han med sin ligegyldige, men dog ikke ganske fordringsfrie Mine – »iøvrigt begyndte Michel Ney, som bekjendt, med at være Væversvend.« – – Christian gjorde her en Pause og saae paa os med en Mine, som om han vilde spørge: »Hvad siger I dertil?« hvilket Thomas besvarede med at yttre:

»Ja, ikke var det nogen ringe Gjerning, den der, helst af En, som kuns havde været Væver. Men ellers læste jeg da her forleden i den gamle Bog, som Herremanden har laant os ud i Borgestuen, om en Mand, som hed Jakob, der stod ganske ene paa Volden i over to Timer og sloges med hele Fjendens Mandskab. Og altstille saa ventede han paa, at der skulde komme Nogen og hjælpe ham; men der kom hverken den Ene eller den Anden; – og saa tilsidst maatte han da selv alene slaae dem ihjel allesammen, ligesaa mange som de var, og der stod da, at de vare over sex Hundrede imod ham. – Det var nok ovre